

Николай Близнаков
Времето не е пари

Двамата с Мак влязохме последни – другите членове на съвета вече бяха в заседателната зала и разговаряха по двойки.

– А, ето ви и вас – прекъсна за малко разговора си с един непознат едроглав мъж, нашият председател, – седайте, сега започваме. Дневният ред е на масата.

Първата отляво бе Дени – сигурен съм, че сте срещали подобни същества и ще ме разберете – имат навика винаги да крискат, вместо да говорят нормално, пъкат си носа навсякъде и са ужасно нетърпими към всичко, което поне мъничко се отличава от простия модел за света, набит в главицата им. На това отгоре въпросната особа имаше нещо тъмнеещо се над горната устна, което подозрително напомняше недоразвити мустачки, а коленете ѝ бяха толкова остри, че почти разкъсваха чорапогашника ѝ.

Чувствата ни бяха взаимни. Разбира се, избрах мястото до нея – сигурно се досещате, че никога не съм харесвал особено жени с много остри колене. Тя ме стрелна, както ми се стори, със задоволство – сигурно си помисли, че жертвата сама каца при нея, а истината всъщност бе доста по-различна.

Когато председателят откри заседанието, вече се бях уверил, че съм успял да я спипам. Първата точка от дневния ред предвиждаше да изслушаме предложение на някой си д-р Г. С. – изключително ерудиран, брилянтен специалист и много отговорен учен (при тези думи едроглавият се поклонил дълбоко), който ще ни запознае с някои свои изненадващи изводи. Нека те не ни смутят със своята необичайност и запазим обективността си и чувството за реалност.

След това многообещаващо въведение д-р Г. взе думата. Беше едър, с торбички под очите и пронизателен поглед, а темето му лъщеше така, че си помислих не на шега дали не хипнотизира с него пациентите си.

– Уважаеми членове на съвета – започна той, – много съм благодарен за възможността да изкажа пред вас някои свои наблюдения и изводи и да предложа план за изследвания в една област, който може би малко ще ви зачуди. Знаете, че от Айнщайн насам времето вече не се възприема така опростено, както в предишните спокойни епохи. Може да се каже, че Айнщайн не ни обясни какво е то, но ни разкри, че ние съвсем не сме наясно що е време. Появиха се много теории, няма да ги изреждам, във всеки случай няколко хипотези постулират такива странни свойства на времето, каквито са неговата дисперсност, нееднаква скорост, обратно или перпендикулярно течение и плурализация. Интересно е, че математически тези хипотези са съвсем коректни – тоест,

ние имаме по-големи основания да вярваме, че се намираме в една такава странна Вселена, отколкото, че сме във Вселена, близка до привичните ни представи. От изброените теории особено бих искал да подчертая тази, според която Вселените са безбройни и всеки човек има свое собствено време. Но нашите времена някак си са уеднаквени, приспособени към общ знаменател и това е резултат от влиянието на цялата система, в която се намираме – от времето на нашата Вселена. Донякъде както гравитацията на Земята практически напълно обезличава притеглянето между самите нас. Другите Вселени не са някъде далеч, те са просто *в нас*, преплетени с нашата, но изместени някак си в по-друга плоскост – моля специалистите да ме извинят за непростимото опростяване на моделите, което правя. Това бе първото напомняне – второто е, че всеки от нас е имал периоди, в които му се е струвало, че времето просто е прелетяло, и други, в които то едва се мъкне. У някои хора това чувство достига такива размери, че те стават наши пациенти – на психоклиниките имам предвид. Психолозите имат опит да обяснят тези тъй различни усещания за времето, но тези опити никак не са убедителни. Оставаме с впечатление, че индивидуалното време на хората може много да се различава – при това разликите са както между индивидите, така и по отношение на един човек в различни периоди. Напоследък се сблъсках с няколко пациента, при които това бе изразено особено остро – 2–3 часа за тях отминаваха като десетина минути. Моите подробни и много скрупулوزни изследвания, при които бяха приложени съвсем нови методики, разработени от нас, ме доведоха до категоричния извод, че тези хора *не са ненормални*, че са здрави като всички нас тук и че следователно заключението може да бъде само едно – тяхното време *наистина някъде изтича!* Къде?... Не зная. Ще ви напомня само, че има хора, които успяват да свършат в някои години от живота си куп неща, докато други със същите или дори по-добри дадености като че ли не успяват почти в нищо. Аз търся една обща причина за всичко това – и я намирам в обяснението, че *някой* или по-вероятно *някои* хомосапиенци са овладели изкуството да крадат и присвояват индивидуалното време на други!

Той замълча малко, за да попие ефекта от нашата реакция и тихо добави:

– Моето предложение за нови средства е за сериозна работа именно в тази област.

Бях малко смутен от това, което чух. Другите членове на съвета реагираха различно – едни бяха потресени, други се усмихваха иронично, а трети трепереха от възбуда.

– Искате да кажете, че тези... тези *вампири на време* просто ни изсмукват? – викаше нахалната ми съседка.

– Да, те просто засмукват времето. Не зная при какви условия, как, в продължение на колко време става това, но подробностите по моите доказателства можете да прочетете в писменото приложение, което оставям.

Някой се изсмя гърлено.

– Това са само фантазии, драги мой – беше чичо Джи, разбира се. – Вие не можете да докажете не само че някои ни граби, но и че въобще съществува време – във вашия смисъл, де!

– Не, не! – истерично пискаше до мен Дени. – Така е, чувствам го по себе си! Чувствам, че времето ми изтича някъде, самата аз изтичам... може би нещо ме засмуква!...

Малко остана да вметна нещо не дотам прилично, но се въздържах. Думата взе Мак:

– Вие споменахте, д-р Г., че всеки от нас е имал периоди, когато времето просто лети, както и обратните. Но нали това има своето убедително обяснение? Нали времето минава бързо, когато е запълнено с интересни занимания и едва-едва се влачи, когато правим нещо скучно, неприятно, мъчително?

– Така ли мислите? – засмя се снизходително д-р Г. – Наистина, поради липса на друго обяснение някои психолози се опитваха така да *нагласят* нещата. Но нека приемем, че този месец за Вас е бил наситен с много интересни и приятни изживявания, да кажем – пътуване в чужди страни. Какво ще забележим? Че месецът ни се струва не кратък като ден (както е по теорията), а напротив – дълъг като цяло шестмесечие, нали? Така ли е?... Има примери в полза и на едното, и на другото твърдение, но общ принцип няма, т.е. „законът“, измислен от психолозите, всъщност не съществува!

И той огледа всички ни с поглед, който трябваше да ни накара да сведем очи пред неговата изключителност. Това не ми хареса и смятам, че му го показах ясно. Този самоуверен доктор вече се държеше тъй, сякаш стиска съдбите на всички ни в шепата си и от изпросването на неговото благоволение зависи едва ли не бъдещето на цялото човечество, не само нашето. При това той реално не бе привел никакви доказателства – само косвени факти...

– Докторе – закряка кокошката до мен, – а как ще обясните, че сега годините летят много по-бързо, отколкото на времето? Сигурна съм, че ме изсмукват, че ме крадат, но защо сега това става по-интензивно от

преди?

– Минутите пълзят, дните си вървят, месеците тичат, годините летят – промърмори някой до Мак и въздъхна.

– Знаете ли – започна нашият благодетел и кандидат-спасител на човечеството и запали цигарата, която някой вече услужливо бе успял да му поднесе, – знаете ли, изглежда, колкото и странно да звучи, че тези *тайм-пирати* имат, така да се каже, свой морал.

– Морал?!

– Морал или някакви принципи, към които се придържат, някакви правила или предпочитания. Не действат безразборно. Дълго обмислях ситуацията и дойдох до заключението, че ако действаха безразборно, отдавна щяха да предизвикат пълен хаос и сгромолясване на нашия свят. Но светът продължава да се движи, защото действат със сметка. Доят си ни като кравички, това е, планомерно и без да пилеят утрешната жътва заради една днешна суперреколта!

– Интересно... но защо все пак като... 17-годишна, да речем (е, не можеше да и се пречупи езикът да каже „като по-млада“, де, времето течеше нормално?

– Нали Ви казах, вероятно такива са моралните им норми. Сигурно имат за принцип да не смучат време от децата (затова е тъй дълъг детският ден) – нали не се знае от кое дете какво ще излезе и изчакват неговото израстване. Едва след като се изяви, решават дали могат, или не, да смучат времето му. Не се обиждайте, няма защо това да предизвиква у Вас чувство за малоценност (Ха-ха!) – вероятно защитени са само единици, отделни гении...

Всички се умъдриха – още малко и да повярват напълно на един... един психиатър ли, що ли... Време бе да се намеся.

– Д-р Г. – започнах аз, – д-р Г., имам един въпрос, който смятам, че ще ви затрудни, а без да отговорим на него, другите ни разсъждения са безсмислени.

– Моля? – той вдигна веждите си с лека досада.

– Какъв е смисълът? Откъде-накъде някой ще краде от индивидуалното време на други, след като не може да го използва? Защото, ако го взема за себе си, ще стане столетник, че и повече и бързо ще влезе в очите на околните, нали?

– Прав сте. Точен отговор не мога да дам – наистина *те* не могат да го прибавят към своето време *тук*. Но предполагам, че могат да го прехвърлят *другаде* и там да се ползват от него...

Това бе нова изненада за членовете на съвета.

– Къде *другаде*? Какво имате предвид?

– Мога само да предполагам. Един от вариантите е да прехвърлят откраднатото време в друга Вселена, паралелна на нашата, може би една от многото алтернативни Вселени, които съществуват. Донякъде като чужда валута – тук не можете да я харчите, но ако я прехвърлите в друга страна, там можете да си закупите сума неща!

– Е? И какво си купуват *оттам* нашите „тайм-пирати“?

– Знам ли? Може би разменят времето с местни „жители“ срещу някакви други ценности – да кажем, информация. Или пък... или пък са намерили начин да се прехвърлят и да живеят толкова, колкото време са донесли със себе си, за колкото имат „купон“. Нещо като двоен живот.

– И какво – изчезват ли от тукашния свят?

– Не, разбира се. В тукашната система, в нашия континуум са измислили части от секундата, а в това време те прекарват в другата Вселена, да кажем, няколко дни!

– Елегантно! Още малко и ще ме убедите!... Та това са пълни фантазии, това е дори отвъд фантастичното!

– Остава да ни кажете и как става това „прехвърляне“ в дублиращата ни Вселена – подкрепи ме ироничният чичо Джи. – Това е нещо, което едва ли лесно ще узнаем...

– Хайде, хайде, изплюйте камъчето... дайте хипотезата си...

– Е, добре... само като предположение... не е изключено това да става при някои по-особени психофизиологични състояния... при екстаз, да речем... или при оргазъм... може би...

Няколко души се размяхме дружно, а Дени прие със стоицизъм и стиснати устни този удар, още малко и щеше да намрази новоизпечения гуру... но не, вярата ѝ надделя, тя си възвърна самообладанието и пак съучастнически се наведе напред.

– Председателю – казах аз решително. – Смятам, че това е достатъчно. Дори твърде много. Беше ми любопитно да слушам д-р Г., развличах се, надявам се, както и повечето от колегите, но да губим повече време с тези фантазии няма смисъл. Да благодарим на доктора за хубавия виц и да си продължим работата.

– Смятате ли... смятате, че...

– Естествено, не бих гласувал да се отпуска такъв сериозен кредит за толкова несериозна тема. И сигурно не съм сам. Мак?

– Мда... аз... аз също...

– Двамата с Мак сме на едно мнение. Чичо Джи?

– Да си призная, познавам мнозина, които ми пропиляват времето,

но още не съм намерил начин да се оградя от тях – той се разсмя – Какво да се прави, човещина, не мога да гоня хората само защото не съм си дописал статията! Стигат ми всички тия бивши съученици, непознати съмишленици и амбициозни колежки, та да се занимавам сега с вашите „тайм-пирати“ ли, как беше! Хитро съшито, но абсолютно недоказано. И логически противоречиво. Това мистично време, което уж ни крадат – д-р Г. си го пълни всеки път с каквото съдържание му е удобно! Нека си изследва проблема, но да претендира за средства от нас... много дяволи сме виждали тук, нали?

* * *

Тръгнах си сам – Мак се бавеше някъде на втория етаж. Слязох в гаража и влязох в колата. Пет и петнадесет...

Хм... Този д-р Г. е наистина опасен... Много странна птица. Нещо е надушил... почти го е напипал – с малки неточности. Трябва веднага да съобщя, да вземем мерки срещу него. Интуицията му е чудовишна, но още нищо не може да докаже... Добре, че засмуках здраво тази кокошка – имам поне 3–4 часа на разположение и още тази вечер се прехвърлям във Вселена-бета... Яко се впих в нея, та ще мога да изцеждам по малко кокалестата мома и от разстояние още няколко дни. Виж, с д-р Г. не ми провървя – трябва всеки, който може, по малко да се залепи за него – а нали всички сме заинтересувани, бързо ще го свършим! Инак сме ужасно подозрителни един към друг – всички ние, паралелните екскурзианти с малко запаси трудно припечелено време. Но сега общите ни интереси са застрашени. Впрочем, не е ли застрашено самото ни съществуване? Ако повярват, ако измислят начин да ни познават?

Трябва да бързам... няколко часа на Бета ще ми стигнат да алармирам, все неколцина ще узнаят. Та не е ли неморално да ни спират нас, които така внимателно изсмукваме предимно силата на плевелите в недотам добре поддържаната човешка нива? Нима не е за общо благо изсмукването на такива като Дени? Е, стават и грешки...

...Седем часа... Какво?... Нали... нали току-що беше 5 и 15?!

Не може да бъде...

Дявол да го вземе... нима... нима някой се е залепил за мен?! И таз добра. Всичко друго, но не това... Впрочем... откъде този доктор с изпъкнали очи знае толкова много неща?

Да, откъде?

Не може на нормален човек *това* да му дойде на ум само, не.

Той се правеше, че предполага, а всъщност... всъщност всичко това

го знае... Да, да, точно така беше! Всъщност, той не е никакъв откривател, той е само един предател! Почакай, докторе, ще се впием в теб десет... сто! Спокойно, залепил се е за теб, добре. Това не променя нещата. Малко ще те поизсмуче – и толкоз... Ама как яко смуче!

Дали пък не бих могъл да му подхвърля времето на Дени? Да кажем, половината, не повече.

Не повече! Другото ми трябва – довечера преминавам във Вселена-бета...

КРАЙ

© 1992 Николай Близнаков

Източник: <http://bezmonitor.com> (през <http://sfbg.us>)
Сканиране и разпознаване: Георги, 2004

Публикация:

КОГАТО ВРЕМЕТО ПОЛУДЯ. ТАЙМ ФАНТАСТИКА. 1992. Изд. Неохрон-Универс,
Пловдив. SF Трилър, No.2. Ежемесечен алманах за остросюжетна литература.
Редактор-съставители: Николай СТРАНСКИ, Иво ХРИСТОВ, Иван МИНКОВ.
Превод: Красномир КРАЧУНОВ. Формат: 115×165. Страници: 160 с. Цена: 8.90 лв.

Съдържание:

(въведение) – 2 с.

Когато времето полудя, Дирк УИЛИ & Фредерик КАМЕРИ-мл – 3 с.;

Аристотел и оръжието, Л. Спрег ДЕ КАМП – с.81;

Бъдеще предварително, Рей БРЕДБЪРИ – с.127;

Времето не е пари, Крис НИКЪЛС – с.147;

За авторите. Загадката на „Трилър-2“ – с.157;

[Списък с произведения по темата] – с. 158;

[от издателите] – с.159-160.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/523>]